

မျောလွင့်အိပ်မက်

ယိုး

Part 1

'စိုးစံ ... ဒါလေးတွေ လာသယ်ပါဦး'

'ဟိုက်'

ကိုယ်အမြန်ပြေးသွားပြီး ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးလက်ထဲက ဈေးဝယ်ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးလိုက်တယ်။

'ထမင်းစား နားကြမယ်'လို့ ဆော်သြသံကြားတော့ ပန်းကန်ကိုယ်စီနဲ့ ဆိုင်ရှင် ဂျပန်အဘွားကြီးရယ်၊ သူတူကောင်လေးရယ်၊ စားပွဲထိုးလေးရယ် ကိုယ်ရယ် ထမင်းစားကြတယ်။

မိဝေးဖဝေးဂျပန်မှာ ကိုယ့်အတွက် သူတို့က ဒုတိယမိသားစုပဲ။ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း ခြံစိုက်တဲ့အလုပ်ကို အစ်ကိုနဲ့လွှဲထားပြီး ကိုယ်ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းလာတက်နေတာ ၂နှစ်ကျော်ပြီ။

စစ်ချင်းတော့ construction site တစ်ခုမှာ အုတ်သယ်၊ ကရိန်းမောင်းပေါ့။ စားသာပါတယ် ... တစ်လ ၁၅သိန်းလောက်ရတော့ အိမ်ကိုပို့ရင်း ပိုက်ဆံစုပြီး အခုဆို အချိန်ပိုင်း တက္ကသိုလ်တက်တယ်။ ကျောင်းစတင်တော့ သိပ်မပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ရှာရင်း လူလတ်တန်းစားတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်လေးထဲက ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ကိုယ်အလုပ်ဝင်လိုက်တယ်။ ပန်းကန်ဆေး အမှိုက်သိမ်းကစလို့ အောက်ခြေသိမ်းအကုန် မခိုမကပ် မညည်းမညူလုပ်တော့ ဆိုင်ရှင်က ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လေ။

ဖုန်းမြည်လာလို့ ဖြေလိုက်တော့ ပဲပြားဖိုက ယုအိ ...

'စိုးစံရေ ... မနက်ဖြန် ကျောင်းစောစောသွားရမှာမို့ ပဲပြားပို့တဲ့အချိန် စော
မယ်နော်'

'ယုအိချန် လာတဲ့အချိန် ကိုယ်ရောက်ပါပြီ'

'တော်သေးတယ် စိုးစံကို မတွေ့ရမှာ စိတ်ပူနေတာ ... ဒါပဲနော်'တဲ့။

တော်တော်လည်း ချွဲနိုင်တဲ့ကောင်မလေး ...

အဲဒီဂျပန်မလေးက ဖြူဖြူလုံးလုံး ကိတ်ကိတ်လေး ... ရယ်လိုက်ရင်
သွားတက်လေးနဲ့ ...

သူကလည်း ကိုယ့်လိုပဲ။ ကျောင်းတက်ရင်း ကိုယ်တို့ဆိုင်ဖောက်သည်ယူ
တဲ့ ပဲပြားဖိုမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ။

'စိုးစံ ... ဟိုကောင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေနေတယ်ပေါ့'

ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ကိုယ့်ကို စားပွဲထိုးလေးက နောက်တယ်။

အဲဒီကောင်မလေး ကိုယ့်ကိုကြိုက်နေတာ တစ်ဆိုင်လုံးအသိ။ ကိုယ်က
လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး သူတို့စရင် အပျော်သဘောနဲ့ ကြိုက်တယ်လို့
ပြောနေကျပဲ။

ဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်အပြန်ရထားပေါ်မှာ ထူးအိမ်သင်ရဲ့ ကြယ်တွေစုံတဲ့ညကို
နားထောင်ရင်း အိပ်ငိုက်လာတယ်။

အား ... နောက်တစ်ဘူတာဆို ဆင်းရတော့မှာပဲ အားတင်းထားလို့ တွေး
ရင်း မလှမ်းမကမ်း တံခါးပေါက်ဆီက နောက်ကျောပြင်လေးကို အကြည့်
ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီဆံပင်လေးရယ်၊ ဘေးတိုက် မြင်နေရတဲ့ပါးလေးရယ် တိုင်ကို ကိုင်
ထားတဲ့လက်ကလေးတွေရယ် ...

ဖြူ ...

ဖြူများ ဖြစ်နေမလား။

ကိုယ်ထပြီး အနားသွားမလို့ လုပ်တဲ့အချိန်မှာပဲ တံခါးပွင့်သွားပြီး သူ
ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

ကုတ်အင်္ကျီအမည်းရောင် ဝတ်ထားတဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မေ့ပြီ
လို့ထင်ထားခဲ့တဲ့ အနည်ထိုင်နေတဲ့ဝေဒနာတွေ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်လာ
တော့တယ် ...

Part 2

ဖြူကိုစတွေ့တာ ဂျပန်စာ သင်တန်းမှာ ...

ဂီတာတီးလိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ကိုယ့် ကို အစ်ကိုလို ခြံအလုပ်ကူမလုပ်ဘဲ လေနေရသလားလို့ အဖေကဆူတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ရန်ကုန်ထွက်လာတယ်။ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာနေပြီး ပေတေ ကောင်းနေတုန်း ဂျပန်မှာ ဘယ်လိုအလုပ်ကောင်းကြောင်း မစားရဝခမန်း ပြောတဲ့ သူ့အစ်မစကားနားထောင်ပြီး ဂျပန်စာသင်တန်းတက်တယ် ... သိပ် တော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဖေက မင်းခြံမစိုက်ရင် ငါ့ပိုက်ဆံမစားနဲ့ပြောထားတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်ရှာမယ်ဆိုပြီး သင်ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ ဖြူနဲ့စတွေ့တာပဲ။

ဆရာက စကားပြောသင်ရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ခိုင်း တဲ့အခါ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အလှည့်ကျတယ်။

'ဝါတက်ရှိဝ ... မိုးသားဖြူဖြူ ဒဲ့စ်။ ဟာဂျီမဲ မာရှိတဲ့'

ပါးချိုင့်လေးနဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှမခံစားဖူး တဲ့ ဝေဒနာက ဖြစ်တည်လာတယ်။

အတိုချုံးပြောရရင်တော့ ဖြူကလည်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သင်တန်းမှာ မကြာခဏဆုံရင်း စာအတူတွဲလုပ်ရရင်း တစ်ယောက်ကိုယ် တစ်ယောက် သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ကြတယ်လေ။

ဆန်းတော့ဆန်းတယ် ...

ကိုယ်တို့က နှုတ်ကနေဖွင့်မပြောပေမဲ့ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် အကြည့်တွေကနေတစ်ဆင့် သိနိုင်တာမျိုး။

ကိုယ်တို့ အတူစာကျက်တယ်၊ သင်တန်းပြီးရင် လှည်းတန်းမှာ အတူမုန့် စားတယ်၊ စကားပြောတယ်။

Ice berry နဲ့ ညနေဈေးတန်းက ငါးကင်ဆိုင်တွေက ကိုယ်တို့ ကျင်လည် ရာ ကျက်စားရာ ...

၅လွှာမှာရှိတဲ့သင်တန်းရဲ့ တချို့သော လှေကားထစ်တွေဟာ ဖြူနှုတ်ခမ်း လေးတွေဆီက နူးညံ့မှုကို ရရှိရာနေရာ ...

တစ်ရက် မိုးရွာတဲ့နေ့မှာ ဖြူက အင်္ကျီအဝါရောင်ပါးပါးလေး ဝတ်လာ တယ်။ လေကတိုက်၊ မိုးကရွာနဲ့ ...

Ice berry ထဲမှာ အအေးတစ်ခွက်စီနဲ့ တမေ့တမော ထိုင်စကားပြောရင်း ဖြူချမ်းလာတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ဝတ်လာတာ တော်တော်နွမ်းနေတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီအနီ ကွက်။ ဖြူချမ်းနေတော့ အဲဒီအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ဖြူကိုယ်ပေါ် ခြုံပေးလိုက် တယ်။ ဖြူနဲ့ တော်တော်ပွပြီး ကြီးနေပေမဲ့ အဲဒီအင်္ကျီနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ။

'ပေးပြီး ပစ္စည်း ပြန်မယူရဘူးနော်'တဲ့ ပြုံးစစနဲ့ ကိုယ့်ကိုနောက်တယ်။

တကယ်လည်း လမ်းခွဲတဲ့အချိန်ထိ ပြန်မပေးခဲ့ဘူးလေ ...။

'စိုးစံ'

နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်နေတာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယုအိပဲ။

'စိုးစံအတွက်'

ကိုယ့်လက်ထဲကို ကော်ဖီတစ်ဘူး ထည့်ပေးတယ်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယုအိချန်'

သူက ကိုယ့်ကိုဆို သတိတရနဲ့ အမြဲဂရုစိုက်တယ်။

'ယုအိချန် ခေါက်ဆွဲ စားသွားမလား ကိုယ်ကျွေးပါ့မယ်'

ပြီးရင်း ခေါင်းခါတယ်။

'ဟင့်အင်း ... တကယ်လို့ကျွေးချင်ရင် အားရက်ကျမှ ချောကလက်ဝေဖာ စားမယ်နော်'

'ကိုယ်ဝယ်ကျွေးမယ်လေ လာမယ့်စနေ ညနေ'

ကလေးတစ်ယောက်လို မြူးထူးပျော်ရွှင်ပြီး ပြန်သွားတဲ့ယုအိကိုကြည့်ရင်း တစ်ချိန်က ကိုယ်နဲ့အတူ ရေခဲမုန့်စားဖို့ချိန်းထားတာ နောက်ကျလို့ စိတ်ဆိုး တဲ့ဖြူကို သတိရမိတယ်။

အဲဒီနေ့က ဘယ်လိုချော့ချော့ မရခဲ့ဘူးလေ ...။

'သူတော်တော် ပျော်သွားတယ်နော် စိုးစံ'

ဒိုင်ဆုကီစကားကြောင့် ကိုယ်အတွေးလွန်နေရာက သတိပြန်ဝင်လာ တယ်။

'သူက သနားဖို့ကောင်းပါတယ် ... ဒိုင်ဆုကီစ၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်နေတာ ... ကျွန်တော်ဆို သူ့အရွယ်တုန်းက မိဘလုပ်စာ ထိုင်ဖြုန်း ဖို့လောက်ပဲ သိတတ်တဲ့ကောင်။ အခုမှသာ ရုန်းကန်ရကောင်းမှန်း သိတာ'

'ဪ ... စိုးစံတော့ တကယ် သဘောကျနေပြီပဲ'

ဒိုင်ဆုကီက ကိုယ့်ကိုနောက်တော့ ပြုံးမိတယ်။

'ဘဝတူချင်းမို့ သနားတာပါ'

ဟုတ်တယ် ... ဘဝတူချင်း

ဘဝမတူတဲ့သူတွေက တကယ်ချစ်ရင်တောင် လက်တွေ့မှာ ပေါင်းဖက်ဖို့
က မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

ဥပမာ ဖြူနဲ့ကိုယ် ...
